

Arrest

**nr. 196 233 van 6 december 2017
in de zaken RvV X en RvV X / IV**

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 17 juli 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 augustus 2017.

Gelet op de beschikkingen van 17 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2017.

Gezien de beschikking van 26 september 2017 in toepassing van artikel 39/76, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Gezien het schriftelijk verslag van de verwerende partij van 4 oktober 2017.

Gezien de replieknota van de verzoekende partij van 13 oktober 2017

Gelet op de beschikkingen van 24 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Uit de lezing van de administratieve dossiers en de verzoekschriften blijkt dat de asielaanvragen van verzoekende partijen nauw verbonden zijn. De zaken werden dan ook samen opgeroepen en behandeld tijdens de terechtzittingen van 22 september 2017 en 23 november 2017. De ter terechtzitting van 22 september 2017 neergelegde nieuwe elementen hebben betrekking op beide dossiers. Hetzelfde geldt voor de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het schriftelijk verslag van 4 oktober 2017 en de aanvullende nota's van 14 november 2017. In het kader van een goede rechtsbedeling is het dienvolgens aangewezen om beide beroepen wegens verknochtheid samen te behandelen.

2. Beoordeling

2.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat de beroepen door middel van een louter schriftelijke procedure kunnen verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

Ten aanzien van eerste verzoekende partij:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige asielaanvragen heeft uiteengezet. Zij verwijst immers louter naar de problemen die zij tijdens haar eerste en tweede asielaanvraag heeft uiteengezet en blijft vasthouden aan haar voorgehouden Afghaanse nationaliteit.

In het kader van haar eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan haar Afghaanse nationaliteit. Haar tweede asielaanvraag werd door de commissaris-generaal afgesloten met een weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoekster ging niet in beroep tegen deze beide beslissingen waardoor deze definitief zijn geworden en als vaststaand dienen te worden beschouwd.

Ter ondersteuning van haar derde asielaanvraag legt verzoekster een e-mail van haar advocaat aan een medewerker van het UNHCR en een mandaat waarbij zij het UNHCR de toestemming geeft om inlichtingen over haar in te winnen neer.

Daarnaast legt zij opnieuw een document voor dat reeds door haar werd voorgelegd in het kader van haar tweede asielaanvraag, met name haar Iraanse verblijfsvergunning.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt

voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekster haar vorige asielaanvragen door de commissaris-generaal werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van haar beweerde Afghaanse nationaliteit en ingeroepen vrees voor vervolging, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoot problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat ze in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van een van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee ze echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De opmerking als zou de ambtenaar vooringenomen geweest zijn, is niet meer dan een blote bewering. De elementen die verzoekster daartoe aanvoert, betreffen loutere vaststellingen door de commissaris-generaal gedaan. Het feit dat deze in verzoeksters nadeel spelen, is geen aanwijzing van enige bevooroordeeldheid. Een ambtenaar van het Commissariaat-generaal heeft trouwens geen enkel belang bij de aard van de beslissing die de commissaris-generaal neemt, waardoor niet kan worden ingezien hoe deze in casu bevooroordeeld zou zijn geweest.

Haar verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State aangaande het algemeen rechtbeginsel 'fraus omnia corrumpit' is niet dienstig vermits in casu geen toepassing gemaakt wordt van voormeld beginsel.

Waar verzoekster aanhaalt dat zij bewijzen heeft voorgelegd waaruit duidelijk blijkt dat zij een Afghaanse vluchteling is die in Iran woonde, merkt de Raad op dat verzoekster voorbijgaat aan de pertinente en terechte vaststellingen uit de bestreden beslissing omtrent deze documenten: "De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Wat betreft uw Iraanse verblijfsvergunning, dient opgemerkt dat deze reeds door u werd voorgelegd in het kader van uw tweede asielaanvraag en dat hier reeds over werd geoordeeld. Het loutere feit dat u in het kader van uw huidige asielaanvraag het originele document voorlegt doet geen afbreuk aan de vorige beoordeling. Wat betreft de e-mailconversatie tussen uw advocaat, A.(...) S.(...) M.(...)-B.(...), en het UNHCR België moet vooreerst worden opgemerkt dat u niet weet wat u voorlegt, enkel dat het een brief is van uw advocaat die u van hem moest voorleggen (verklaring meervoudige aanvraag 29 maart 2017, vraag 17).

Daarnaast moet worden opgemerkt dat hieruit enkel blijkt dat uw advocaat een e-mail heeft gestuurd naar M.(...) V.(...) met de vraag om uw verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran te bevestigen. Het

mandaat van het UNHCR betreft enkel een toestemming om informatie op te vragen en bevestigt evenmin dat u als Afghaanse vluchteling in Iran heeft geleefd." Verzoekster weerlegt noch ontkracht deze vaststellingen.

De aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of zij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zou lopen, kan niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land of bepaalde regio van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Met ongeloofwaardige verklaringen en zonder bewijs van de voorgehouden identiteit, nationaliteit en afkomst, maakt verzoekster zelf het bewijs van dergelijk verband onmogelijk.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

Ten aanzien van tweede verzoekende partij:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige asielaanvragen heeft uiteengezet. Zij verwijst immers louter naar de problemen die zij tijdens haar eerste en tweede asielaanvraag heeft uiteengezet en blijft vasthouden aan haar voorgehouden Afghaanse nationaliteit.

In het kader van haar eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan haar Afghaanse nationaliteit. Haar tweede asielaanvraag werd door de commissaris-generaal afgesloten met een weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoekster ging niet in beroep tegen deze beide beslissingen waardoor deze definitief zijn geworden en als vaststaand dienen te worden beschouwd.

Ter ondersteuning van haar derde asielaanvraag legt verzoekster een vaccinatiekaart, een kopie van enkele bladzijden van het Britse paspoort van haar echtgenoot, een kopie van een e-mailconversatie tussen haar advocaat en een medewerker van het UNHCR, een mandaat waarbij zij het UNHCR de toestemming geeft om inlichtingen over haar in te winnen en een briefomslag neer.

Daarnaast legt zij opnieuw enkele documenten voor die reeds door haar en/of haar zus werden voorgelegd in het kader van hun vorige asielaanvragen, met name haar Iraanse verblijfsvergunning, twee Iraanse bankkaarten, haar Afghaanse paspoort en haar huwelijksakte.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt

voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekster haar vorige asielaanvragen door de commissaris-generaal werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van haar beweerde Afghaanse nationaliteit en ingeroepen vrees voor vervolging, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoot problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat ze in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van een van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee ze echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De opmerking als zou de ambtenaar vooringenomen geweest zijn, is niet meer dan een blote bewering. De elementen die verzoekster daartoe aanvoert, betreffen loutere vaststellingen door de commissaris-generaal gedaan. Het feit dat deze in verzoeksters nadeel spelen, is geen aanwijzing van enige bevooroordeeldheid. Een ambtenaar van het Commissariaat-generaal heeft trouwens geen enkel belang bij de aard van de beslissing die de commissaris-generaal neemt, waardoor niet kan worden ingezien hoe deze in casu bevooroordeeld zou zijn geweest.

Haar verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State aangaande het algemeen rechtbeginsel 'fraus omnia corrumpit' is niet dienstig vermits in casu geen toepassing gemaakt wordt van voormeld beginsel.

Waar verzoekster aanhaalt dat zij bewijzen heeft voorgelegd waaruit duidelijk blijkt dat zij een Afghaanse vluchteling is die in Iran woonde, merkt de Raad op dat verzoekster voorbijgaat aan de pertinente en terechte vaststellingen uit de bestreden beslissing omtrent deze documenten: "De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Wat betreft uw Iraanse verblijfsvergunning, twee Iraanse bankkaarten, uw Afghaanse paspoort en uw huwelijksakte, dient opgemerkt dat deze reeds door u en uw zus H.(...) werden voorgelegd in het kader van jullie eerste en tweede asielaanvraag en dat hier reeds over werd geoordeeld. Wat betreft de Iraanse vaccinatiekaart, blijkt uit de informatie beschikbaar op het CGVS dat ook in Iran en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Iraanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Iraanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Iraanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden.

Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Wat betreft de e-

mailconversatie tussen uw advocaat, A.(...) S.(...) M.(...)-B.(...) en het UNHCR België, moet worden opgemerkt dat hieruit enkel blijkt dat uw advocaat een e-mail heeft gestuurd naar M.(...) V.(...) met de vraag om uw verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran te bevestigen. Het mandaat van het UNHCR betreft enkel een toestemming om informatie op te vragen over u en bevestigt evenmin dat u als Afghaanse vluchteling in Iran heeft geleefd. Wat betreft de kopie van het Britse paspoort van uw echtgenoot, moet worden opgemerkt dat dit op geen enkele wijze uw verblijf in Iran als Afghaanse vluchteling aantoont. Bovendien betreft het hier slechts een gedeeltelijke kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan.” Verzoekster weerlegt noch ontkracht deze vaststellingen.

De aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of zij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zou lopen, kan niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land of bepaalde regio van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Met ongeloofwaardige verklaringen en zonder bewijs van de voorgehouden identiteit, nationaliteit en afkomst, maakt verzoekster zelf het bewijs van dergelijk verband onmogelijk.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikkingen opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

2.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

2.4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikkingen van 17 juli 2017, voeren verzoekende partijen aan dat het verbazingwekkend is dat hun documenten niet in overweging worden genomen. Zij vragen zich af hoe het mogelijk is dat de door hen voorgelegde stukken in het kader van hun vorige asielaanvragen, met name de Iraanse verblijfsvergunning van eerste verzoekende partij, twee Iraanse bankkaarten, het Afghaanse paspoort, de huwelijksakte en de Iraanse verblijfskaart van tweede verzoekende partij, de Iraanse verblijfsvergunning van hun vader, enz. als niet authentiek beschouwd worden. Zij besluiten daaruit dat het onderzoek naar deze documenten oppervlakkig is geweest.

Tot slot wijzen verzoekende partijen naar een stuk dat werd toegevoegd in het dossier van hun neef (blijkens de verklaringen van tweede verzoekende partij in werkelijkheid hun broer) en voegen zij dit stuk

toe aan hun dossier. In dit stuk wordt gesteld dat verzoekende partijen en hun neef (blijkens de verklaringen van tweede verzoekende partij in werkelijkheid hun broer), in Iran erkend werden als Afghaans vluchteling.

2.4.2. Op vraag van de Raad stuurt de verwerende partij op 4 oktober 2017 volgend schriftelijk verslag over de door verzoekende partijen nieuwe voorgelegde documenten: *“Verzoekende partij heeft ter terechtzitting van 22 september 2017 volgend document overgemaakt: een schrijven van het UNHCR van 28 april 2017.*

Na onderzoek van dit element komt verweerder tot de volgende vaststellingen:

Verweerder antwoordt dat het schrijven van het UNHCR hoogstens aantoont dat iemand met dezelfde naam als verzoekster in de Amayesh-databank staat. Uit het document blijken geen andere persoonsgegevens. Er is ook geen foto op het document bevestigd of enig ander gegeven dat toelaat met zekerheid een band vast te stellen tussen verzoekster en de brief van het UNHCR, en dus ook de Amayesh-databank waarin de naam van verzoekster zou vermeld zijn. Er kan dus niet met zekerheid gesteld worden dat de persoon die bij ons asiel aanvraagt dezelfde persoon is als deze die vermeld wordt in de databank van de Amayesh-kaarten.

Wat betreft de Iraanse verblijfskaart die verzoekster neerlegde op het Commissariaat-generaal (de Amayeshkaart), stelt de beslissing tot weigering van inoverwegingname van de tweede asielaanvraag van 24 februari 2017 dat uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt dat ook in Iran en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Iraanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Iraanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Iraanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters voorgehouden nationaliteit en recente herkomst te herstellen. Verweerder voegt aan dit schriftelijk verslag een update toe van de informatie over corruptie en valse documenten in Iran (bijlage 1 Iran. Corruptie en documentenfraude, Cedoca, d.d. 27 juli 2017).

Verweerder merkt vervolgens op dat verzoekster tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal op 27 juni 2016 verklaarde dat zij in Iran heeft gewoond van haar geboorte tot aan haar vertrek naar België (p. 5 gehoorverslag CGVS, administratief dossier eerste asielaanvraag, stuk 10). Zij verklaarde geen documenten te hebben gehad in Iran en dat ook haar familie er geen papieren had (p. 16 gehoorverslag CGVS). Verzoekster antwoordde daarbij uitdrukkelijk dat zij niet over een Amayesh-kaart beschikte (p. 17 gehoorverslag CGVS). Ook verzoeksters beweerde zus, mevrouw R.(...) F.(...), verklaarde dat zij of haar ouders geen documenten voor Afghanen in Iran hadden en zij kende zelfs geen Amayesh-kaart (p. 16 gehoorverslag CGVS R.(...) F.(...), administratief dossier eerste asielaanvraag, landeninformatie, stuk 10). Verweerder benadrukt dat deze elementen bijdragen tot de vaststelling dat verzoekster niet ernstig kan voorhouden dat zij de persoon is die in de Amayesh-databank vermeld staat.

Verweerder wijst er ook op dat er in de brief van het UNHCR van 28 april 2017 sprake is van een mail van advocaat Mir-Baz van 6 maart 2017. Verweerder stelt vast dat enkel de mail van advocaat Mir-Baz van 5 maart 2017 werd neergelegd op het Commissariaat-generaal (administratief dossier, map met documenten, stuk 5). De mail van 5 maart 2017 die door verzoekster werd neergelegd betreft bovendien een vraag aan het UNHCR over de beweerde zus van verzoekster, mevrouw R.(...) F.(...) en niet over verzoekster zelf.

Verweerder voegt aan dit schriftelijk verslag nog een rapport toe van de Noorse asielinstantie waaruit daarenboven blijkt dat volgens het UNHCR de Iraanse autoriteiten enkel lijken te vereisen dat het gezinshoofd aanwezig is tijdens de registratie van Afghanen in Iran. Dit betekent aldus dat andere familieleden (zoals vrouw en kinderen) kunnen geregistreerd zijn hoewel zij Iran al eerder hebben verlaten (bijlage 2 Report: Afghan Citizens in Iran, Landinfo, d.d. 14 maart 2011). Verweerder volhardt uitdrukkelijk in de motivering dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden verblijf als Afghaans vluchteling in Iran.

Verweerder benadrukt dat de Commissaris-generaal in de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangaande verzoeksters eerste asielaanvraag van 4 november 2016 op basis van meerdere substantiële motieven tot de conclusie kwam dat verzoekster haar Afghaanse identiteit en nationaliteit niet kan aantonen. Geloofwaardige verklaringen over de herkomst van een asielzoeker zijn echter belangrijk voor de inschatting van zijn vrees voor vervolging en zijn nood aan subsidiaire bescherming. Het feit dat verzoekster als asielzoeker geen reëel zicht biedt op haar herkomst, haar nationaliteit en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de Commissaris-generaal om zich een juist beeld te vormen over haar werkelijke nood aan bescherming.

Het is de verantwoordelijkheid van verzoekster om haar beweerde nationaliteit aan te tonen en dit door middel van authentieke (identiteits)documenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, wanneer ernstige juridische en/of materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs

voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door concrete en objectieve informatie. Immers, voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de schouders van verzoekster.

Verweerder verwijst tenslotte naar de beschikking van uw Raad d.d. 18 juli 2017 waarin omstandig wordt uiteengezet waarom verzoekster niet aantoonbaar is dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.”

Eerste verzoekende partij stuurt op 13 oktober volgende repliek: “(...) Verzoekers zijn niet akkoord met in de replieknota aangehaalde argumenten door verweerder.

Verweerder maakt zich op een flagrante wijze schuldig aan de schending van artikel 4 van de kwalificatierichtlijn.

Verzoeker heeft alle nodige stappen ondernomen om haar verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran te bevestigen.

Ze legde een brief van UNHCR voor!

Verweerder doet alsof ze nooit van 'begin van bewijs' gehoord heeft. Verweerder heeft ten onrechte het verblijf van verzoeker als Afghaanse vluchteling in Iran in twijfel getrokken.

Fouten kunnen gebeuren, wij zijn mensen. Het is niet zo erg om fouten te maken.

Het bijzonder erg en onmenselijk wanneer u slaaf wordt van uw verkeerd genomen beslissing en weigert om de waarheid met ogen te zien.

Het is bijzonder erg wanneer u iets verwacht van verzoeker wat onmogelijk is voor haar voor te leggen.

Hoe kan ze nu ander gegeven voorleggen dat verweerder toelaat met zekerheid een band vast te stellen tussen verzoekster en de brief van het UNHCR?

Man mag in redelijkheid verwachten dat in dit geval verweerder zelf het initiatief neemt om contact op te nemen met UNHCR ten einde na te gaan of het over dezelfde persoon gaat.

Samenwerkingsplicht is geen eenzijdig begrip. Het woord spreekt voor zich. Toch?

Verweerder kan via haar zo genoemde 'vertrouwenspersoon' in Iran na gaan of dit over dezelfde persoon gaat.

Vooraf wanneer men weet dat in dit dossier meer dan 25 personen betrokken zijn. Broers, zussen en hun kinderen.

Totaal: 6 gezinnen.

In dossier zijn meerdere kinderen betrokken. Verweerder maakt zich schuldig aan een schending van artikel 3 van het kinderrechten verdrag door zo'n onzorgvuldig te werk te gaan.

De kinderen van verzoekers werden in Iran onmenselijk behandeld door Iraniërs. Dit kan begrepen worden gezien de reputatie van het regime.

De kinderen van verzoeker maken dezelfde mee in België, een land dat zich verdediger van rechten van mens noemt.

Men moet echt van een andere planeet zijn om niet door te hebben dat verzoekers Afghanen zijn die in Iran als vluchtelingen woonden.

Verweerder vindt geen ander argument dan te verwijzen naar de verklaringen van verzoekers tijdens haar eerste asielaanvraag.

Verzoekers gaven toe dat ze misleid waren door de mensensmokkelaars en dingen verteld hadden die niet overeenstemde met de werkelijkheid.

Ze hebben dit op tijd beseft en de asielinstantie op de hoogte gebracht dat ze misleid waren.

Verweerder laat na om aan verzoekers het voordeel van twijfel te verlenen.

Verweerder maakt zich schuldig aan een schending van gelijkheidsbeginsel door de ene persoon te vergeven voor het afleggen van onjuiste verklaringen, bij zijn eerste asielaanvraag, en de andere niet.

Als raadsman ben ik getuige van meerdere dossiers, zelfs van 2 maanden geleden, waar verweerder de onjuiste verklaringen, afgelegd bij het eerste gehoor, niet tegen mijn cliënt gebruikt heeft.

Verweerder stelt zelf in het begin van elk gehoor dat een asielzoeker de waarheid moet vertellen over zijn verblijfplaatsen en dat dit geen nadelige gevolgen zal hebben.

Wanneer men dit doet dat wordt ze voorgoed gestraft.

Dubbele bestraffing:

Slachtoffer door te luisteren naar het advies van mensensmokkelaar

Slachtoffer door te luisteren naar het advies van verweerder

Verweerder maakt zich eveneens schuldig aan een schending van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om haar aanvraag te staven door alle relevante elementen waarover ze beschikte voor te leggen EN er een bevredigende verklaringen te geven over

het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen. Verzoekers verklaringen zijn samenhangend en aannemelijk en niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor haar aanvraag.

Verweerster heeft nagelaten om aan verzoeker het voordeel van twijfel te gunnen. Verweerster heeft de asielaanvraag van verzoeker zeer oppervlakkig onderzocht.

Verweerster heeft nagelaten te zien dat alle echtgenoten van verzoekers zussen en de echtgenoot van verzoekster Afghaanse onderdanen zijn.

Dit is een bewijs dat ze Afghaanse onderdanen waren. De zussen van verzoekers hebben officiële (gelegaliseerd) documenten, bekomen van de ambassade van Afghanistan in Iran, voorgelegd om hun nationaliteit en huwelijksband te bewijzen.

Verzoekers zus heeft zelfs officiële documenten voorgelegd over haar verblijf in Dubai als Afghaanse onderdanen.

Deze stukken leggen in uw Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van het CGVS.

In dit dossier ziet u meerdere foto's film en documenten waaruit blijkt dat ze als Afghaanse vluchtelingen in Iran woonde.

Verzoekster verzoekt uw raad **om alle deze stukken** naast elkaar te leggen EN daarna een oordeel te velen.

Het gaat over meer dan 10 officiële documenten, foto's en video opnames - huwelijksfeesten.

Dit gaat over het leven en de dood van meer dan 25 personen.”

In twee aanvullende nota's van 14 november 2017 met een COI-Focus van 10 november 2017 (*Iran, Opzoeken in Amayeshdatabank door UNHCR Teheran*) stelt verwerende partij het volgende: “(...) Verweerder verwijst hierbij naar het onderzoek waarbij er door het Commissariaat-generaal navraag werd gedaan bij het UNHCR over de attesten die zij afleveren over personen van (beweerde) Afghaanse origine die in het bezit waren van een Amayeshkaart.

Verweerder volhardt uitdrukkelijk in de motivering dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoeksters voorgehouden verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran.” (in het dossier van eerste verzoekende partij) en “(...) Verweerder verwijst hierbij naar het onderzoek waarbij er door het Commissariaat-generaal navraag werd gedaan bij het UNHCR over de attesten die zij afleveren over personen van (beweerde) Afghaanse origine die in het bezit waren van een Amayeshkaart.

Verweerder stelt vast dat de raadsman van verzoekster een e-mail richtte aan het UNHCR met de vraag om het verblijf van verzoekster als Afghaanse vluchteling in Iran te bevestigen.

Verweerder volhardt uitdrukkelijk in de motivering dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoeksters voorgehouden Afghaanse nationaliteit.” (in het dossier van tweede verzoekende partij).

2.4.3. De Raad wijzigt zijn standpunt.

Verzoekende partijen hebben de volgende nieuwe elementen voorgelegd: een schrijven van UNHCR dd. 28 april 2017 waarin wordt geattesteerd dat zij en hun neef (blijkens de verklaringen van tweede verzoekende partij in werkelijkheid hun broer) werden teruggevonden in de Amayesh IV vluchtelingendatabank, hetgeen bevestigt dat zij door de Iraanse overheid als vluchtelingen werden erkend. Verwerende partij kan niet worden gevolgd waar zij in het schriftelijk verslag dd. 4 oktober 2017 opwerpt dat het schrijven van het UNHCR hoogstens aantoonde dat iemand met dezelfde naam als verzoekende partijen in de Amayesh-databank staat, dat uit het document geen andere persoonsgegevens blijken, dat er ook geen foto op het document bevestigd is of enig ander gegeven dat toelaat met zekerheid een band vast te stellen tussen verzoekende partijen en de brief van het UNHCR, en dus ook de Amayesh-databank waarin de naam van verzoekende partijen zou vermeld zijn, en dat er dus niet met zekerheid kan gesteld worden dat de personen die bij ons asiel aanvragen dezelfde personen zijn als deze die vermeld worden in de databank van de Amayesh-kaarten. Uit de COI Focus “*Iran. Opzoeken in Amayeshdatabank door UNHCR Teheran*” van 10 november 2017 blijkt immers dat opzoeken door UNHCR niet louter gebeuren op naam doch tevens andere persoonsgegevens worden geverifieerd, dit om persoonsverwarring uit te sluiten. Zo wordt er in de meeste gevallen gezocht op basis van documenten die door de advocaat of de asielzoeker zelf aan UNHCR werden bezorgd. Deze documenten worden samen met de naam, voornaam, geboortedatum, geboorteplaats, vaders naam, moeders naam, nationaliteit, kaart nummer en familie nummer naar UNHCR in Iran gestuurd. Op basis van deze informatie wordt dan in de respectievelijke databanken (*i.e.* Amayesh II (2006), Amayesh IV (2009) en ProGres (databank UNHCR) gezocht.

Gelet op de informatie verschaft door UNHCR, is de Raad dan ook van oordeel dat *in casu* een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd is. Dit klemt des te meer daar verzoekende partijen in het kader van hun huidige, derde asielaanvraag ook hun originele Iraanse verblijfsvergunning (geldig tot 31 januari 2016) voorleggen. De vaststelling dat verzoekende partijen daarover gelogen

hebben in het verleden, eerste verzoekende partij in het kader van haar eerste asielaanvraag uitdrukkelijk verklaarde dat zij niet over een Amayesh-kaart beschikte en tweede verzoekende partij zelfs geen Amayesh-kaart bleek te kennen, doet geen afbreuk aan deze Iraanse verblijfstitels waaruit kan afgeleid worden dat verzoekende partijen als Afghanen gedurende verschillende jaren een reële bescherming genoten in Iran. De Raad wijst er te dezen nog op dat uit het rapport "*Afghan citizens in Iran*" van Landinfo van 14 maart 2011 blijkt dat enkel de Afghanen die vóór de val van het Talibanregime in 2001 zijn toegekomen in Iran werden toegelaten tot de zogenaamde Amayesh registraties en beschikken over een legaal verblijf. Bijna 70% van hen leeft reeds meer dan 20 jaar in Iran. Veel van hun afstammelingen zijn nooit in Afghanistan geweest en hebben een zeer slechte kennis over het land dat hun ouders verlieten. Dat verzoekende partijen, die stellen geboren en getogen te zijn in Teheran, Iran, een gebrekkige kennis tentoonspreiden over Afghanistan zegt naar het oordeel van de Raad aldus niets over de geloofwaardigheid van de door hen voorgehouden nationaliteit.

Uit voornoemd rapport van Landinfo blijkt voorts dat Amayesh-geregistreerde Afghanen hun verblijfsstatus in Iran verliezen wanneer zij het land verlaten, gesteld dat de Iraanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn. Een Afghaan die Iran verlaat is verplicht zijn of haar Amayesh-kaart in te leveren om een laissez-passez aan te vragen. Indien deze persoon nadien terugkeert naar Iran, wordt hij of zij beschouwd als een illegale immigrant. Hetzelfde geldt voor Afghanen die als asielzoeker in Europa hebben verbleven, ook indien zij hun Amayesh-kaart niet hebben ingeleverd alvorens Iran te verlaten. Ook volgens UNHCR moet aan verschillende criteria worden voldaan opdat de Iraanse autoriteiten Afghanen toestaan om terug te keren naar Iran. Zo moet de persoon in kwestie in Iran verbleven hebben voor 2011, moet hij/zij opgenomen zijn in de verschillende Amayesh registratierondes, moet hij/zij in het bezit zijn van een geldig paspoort met een geldig(e) visum/verblijfsvergunning voor Iran en moet hij/zij Iran rechtmatig verlaten hebben, *i.e.* een gewone grensovergang met een toestemming van de Iraanse autoriteiten om te vertrekken. Gelet op deze informatie lijken verzoekende partijen aldus niet te kunnen terugkeren naar Iran.

Nergens uit het administratief dossier blijkt bovendien of door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enig onderzoek werd verricht naar de mogelijkheid tot terugkeer naar Afghanistan voor Afghaanse onderdanen die gedurende vele jaren in Iran hebben verbleven en die aldus een sterkere band hebben met dit land dan met het land waarvan zij de nationaliteit bezitten. Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 205 399 en RvV 205 392 worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 11 april 2017 worden vernietigd.

Artikel 3

De zaken wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS